

ter Distriktslægerne, og til de alderdomsunderstøttede benytter kun 8 pCt. af samtlige disse 1,100 Kommuner udelukkende Distriktslægerne. Mange flere Kommuner benytter slet ikke Distriktslægerne, men har privat praktiserende Læger. Naturligvis er der ogsaa en hel Del Kommuner, hvor man baade benytter Embedslæger og privat praktiserende Læger til at udføre denne Praksis. For Købstædernes Vedkommende er det naturligvis noget anderledes, idet Distriktslægerne nu for Tiden bor i Byerne, og derfor viser det sig ogsaa ifølge den omtalte Statistik, at det er Byerne, som lukrerer ved de bestaaende Forhold, idet de benytter Distriktslægerne forholdsvis meget mere end Landkommunerne. Men det er klart, at der ikke er ret megen Mening i, at enkelte Bykommuner skal begunstiges her.

Hvis vi skal fastholde det Princip, at Embedslægerne skal udføre denne Fattigpraksis, er der efter min Mening ikke anden Vej at gaa, end at man rundt omkring i Kommunerne faar flere Hundrede Embedslæger, som altsaa skal udføre denne Praksis vederlagsfrit for Kommunerne. Denne Vej tror jeg dog ikke, at Rigsdagen eller Regeringen vil være meget tilbøjelig til at slaa ind paa, jeg er nærmest tilbøjelig til at mene, at de vil være af samme Anskuelse som Medicinalkommissionen, og som er udtrykt i Lovforslaget, at det overlades til Kommunerne at træffe Bestemmelse om, hvorledes de vil ordne sig med Hensyn til den kommunale Lægehjælp. Og i saa Henseende vil jeg altsaa meget anbefale de Principper, som findes i § 1. Men jeg maa maaske anføre det Moment, at flere og flere Kommuner har anset det for humant at lade især de alderdomsunderstøttede til Dels ogsaa de fattige selv bestemme, hvilken Læge de helst vil betjenes af. Det er temmelig sikkert af ikke ringe Betydning for Helbredelsen af de Sygdomme, den vedkommende Patient lider af, at han har Tiltro til den Læge, han søger, og ogsaa af den Grund mener jeg, det er rigtigt, at man overlader til Kommunerne at bestemme, hvorledes de vil ordne sig i den Henseende. Lad mig her nævne et Par Tal. I ikke mindre end 63 pCt. af samtlige Landkommuner er der frit Lægevalg for de fattige og i 71 pCt. frit Lægevalg for de alderdomsunderstøttede.

Lovforslagets øvrige Paragraffer gaar egentlig kun ud paa at tilvejebringe et Raad, bestaaende dels af Læger, dels af Repræsentanter for Kommunalbestyrelserne, hvilket skal søge at bilægge Stridigheder,

som mulig kan opstaa mellem Lægerne og Kommunerne. Raadet kunde naturligvis have en anden Sammensætning, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være vanskeligt at give det en bedre Sammensætning end den foreslaaede. Hvis de to Parter i dette Mæglingsraad ikke kan blive enige, skal der tilkaldes en Opmand. Der maa jeg bemærke — jeg tror, jeg gjorde en lignende Bemærkning sidste Aar —, at det er lovlig snævert kun at ville søge denne Opmand indenfor de kollegiale Retter. Jeg tror, at da der i de fleste Tilfælde kun vil blive Tale om rene Lønsørgsmaal, vil man udmærket godt udenfor disse Dommers Kreds kunne finde Mænd, som ikke er mindre egnede til den Opgave at mægle Parterne imellem. Det er i alt Fald et Spørgsmaal, der kan overvejes i det kommende Udvalg. Vi har en Forligsinstitution og en Forligsmand, taget fra Statistisk Bureau, som nu er Generaldirektør, han har udfyldt sin Plads udmærket, og muligvis vil den næste Forligsmand, hvis den nuværende træder fra, ligeledes blive hentet fra Statistisk Bureau, det beviser, at man udenfor Dommernes Kreds, meget vel kan finde Folk, som er kvalificerede til denne Opgave. For det Tilfælde, at der mellem Kommunerne og Lægerne opstaa saa store Stridigheder, at de i alt Fald for en Tid er uløselige, er der naturligvis tilstrækkelige Ventiler i Lovforslaget, saa at Kommunerne ikke er fuldstændig prisgivne de private Læger, men fra Embedslægen kan faa Støtte og Hjælp til deres Fattigpraksis, og jeg mener, det er rigtigt, at der er saadanne Ventiler.

I § 6 er der en Bestemmelse om, at denne Lov skal træde i Kraft den 1. April 1915. Jeg mener — men det er et Spørgsmaal, man nærmere kan overveje i Udvalget —, at der i Lovforslaget maa findes en Sammenkoblingsparagraf, saa at det ene Lovforslag angaaende Lægevæsenet ikke bliver ophøjet til Lov før det andet, idet de hører uløseligt sammen. Men i det store og hele skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme og Vedtagelse i Tinget.

Sigvald Olsen: Lovforslaget er enslydende med et, vi behandlede i forrige Samling, og gaar kort udtrykt ud paa, at Distriktslægerne, til hvem den kommunale Lægehjælp nu er overladt, herefter ikke skal have med denne Gerning at gøre, men at Kommunerne selv skal drage Om-sorg for Lægehjælpen til de fattige og alderdomsunderstøttede. Der er fra alle Si-